

УДК 343.126
DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v3.2024.42>

В. О. Кулебякін
orcid.org/0009-0003-7671-3269
аспірант кафедри кримінального права та процесу
Хмельницького університету управління та права імені Л. Юзькова

СТРОКИ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ПІД ЧАС СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ – ГАРАНТІЯ ПРАВА НА СВОБОДУ ТА ОСОБИСТУ НЕДОТОРКАНИСТЬ

Постановка проблеми. Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК України) прийнятий у 2012 році, став переломним моментом в історії кримінального процесуального права України. Замінивши позитивістську модель кодексу радянського зразку 1960 року, змішаним типом кримінального процесу та впровадивши нові стандарти європейської спільноти основою яких є неухильне дотримання прав та свобод людини і громадянина.

Однак, в процесі правозастосування мають місце випадки порушення прав людини, що підтверджується практикою Європейського суду по правам людини (далі – ЄСПЛ) у рішеннях постановлених проти нашої Держави. Непоодинокими є рішення у яких констатовано порушення Україною п. 3 ст. 5 Європейської конвенції з прав людини (далі – Конвенція), як наслідок перевищення меж легітимного втручання у право на свободу та особисту недоторканість. Зокрема, такі порушення є наслідком надміру тривалого строку тримання під вартою на стадії судового розгляду, який на відміну від стадії досудового розслідування не має нормативно визначених часових меж сукупного строку такого тримання. Одним із способів вирішення таких проблем є теоретичний аналіз окремих аспектів кримінального процесу, його узгодженості із конституційними нормами та нормами міжнародного права, а також дослідження змін до кримінального процесуального закону, які запропоновано законопроектом № 9551 від 01.08.2023 р. щодо встановлення максимальних меж тримання під вартою під час судового розгляду, оцінка ризиків такого впровадження.

Стан опрацювання цієї проблематики є достатнім. Так, питанням строків тримання під вартою приділено увагу у наукових працях таких науковців: В. І. Борисов, О. В. Винокуров, Н. В. Глинська, І. В. Головюк, Ю. М. Грошевий, А. Л. Даль, В. С. Зеленецький, О. В. Капліна, О. П. Кучинська, Л. М. Лобойко, М. А. Погорєцький, О. І. Тищенко, В. В. Топчій, Л. Д. Удалова, П. Л. Фріс, Ю. В. Циганюк, І. В. Черниченко, О. Г. Шило, С. Л. Шаренко та багатьох інших. Кожен із них досліджував як окремі аспекти застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою як одного з видів серед

інших запобіжних заходів у кримінальному провадженні, так і проводив окремих аналіз проблем пов'язаних із обранням такого запобіжного заходу (наприклад, монографія А. Л. Далья «Тримання під вартою як запобіжний захід у кримінальному провадженні»).

Метою статті є дослідження процесуальних строків як гарантії права особи на свободу та особисту недоторканість, під час обрання запобіжного заходу – тримання під вартою на стадії судового розгляду та формулювання висновків щодо доцільності впровадження змін до процесуального закону, які полягають у встановленні максимальних строків тримання під вартою на вказаній стадії кримінального провадження, як складової дотримання гарантії права на свободу та особисту недоторканість.

Виклад основного матеріалу. Право на свободу та особисту недоторканість є одним із основоположних прав задекларованих у Конституції України. Стаття 29 Основного Закону визначає, що ніхто не може триматися під вартою, бути заарештованим, окрім, як на підставі вмотивованого рішення суду, та у визначеному законом порядку [1]. Варто зауважити, що в цій частині конституційні норми узгоджуються з нормами міжнародного права ратифікованими Україною. Так, право на свободу та особисту недоторканість задекларовано у п. 1 ст. 5 Конвенції [2] та п. 1 ст. 9 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права [3]. Відповідно до ч. 2 ст. 1 КПК України вказані норми Конституції України та норми міжнародного законодавства є частиною кримінального процесуального законодавства України, тому ці законодавчі норми втілено в загальні засади кримінального провадження, зокрема ст. 12 КПК України також визначає одним з орієнтирів кримінального провадження дотримання права особи на свободу та особисту недоторканість [4]. Така особлива увага свободі та недоторканості особи зумовлена гуманізацією кримінального процесу та його орієнтуванням на систему європейських цінностей.

Важливим є те, що перелічені норми права крім загального декларування визначають умови для легітимного втручання у гарантовані права та свободи. Враховуючи, що під час кримінального переслідування права та свободи найчастіше

можуть зазнавати обмеження, їх відображення у нормах КПК України та детальна регламентація меж втручання здобуває найбільшого значення. Тому, приписи значної частини норм права, які гарантують та регламентують недоторканість особи було втілено у кримінальному процесуальному законі.

Процесуальні строки, як елемент правової регламентації меж дозволеного втручання у права та свободи особи, зокрема у право на свободу та особисту недоторканість, відіграють важливе значення для запобігання необмеженому та свавільному втручанням у зазначене право й унормовують процедуру такого втручання.

З аналізу норм КПК України, в частині визначення строків, легітимного обмеження права на свободу під час досудового розслідування, можемо зробити висновок про достатній рівень правової визначеності та однозначності. В силу ч. 1 ст. 197 КПК України, максимальний строк дії ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою (продовження строку такого тримання) не може перевищувати шістдесят днів. Окрім того, у ч. 4 ст. 196 КПК України передбачено обов'язок слідчого судді, суд постановляючи ухвалу про обрання запобіжного заходу вказати дату її закінчення у межах визначеного строку, що дозволяє слідчому судді, суду за наявності підстав та з метою мінімізувати обмеження права особи на свободу визначити строк дії запобіжного заходу меншим за дозволені шістдесят днів. Враховуючи, що кожне кримінальне провадження є індивідуальним (відрізнитися окремими обставинами), тому очевидно, що такий строк, у разі існування ризиків визначених ст. 177 КПК України, може бути недостатнім. За наведених підстав, закон дозволяє продовжити тримання під вартою під час досудового розслідування (ч. 3 ст. 197 КПК України), поряд з тим встановивши максимальні періоди такого тримання: шість місяців у кримінальних провадженнях щодо нетяжкого злочину; дванадцять місяців щодо тяжких та особливо тяжких. Превентивною є норма ч. 2 цієї статті яка запобігає неврегульованому триманню під вартою під час досудового розслідування та визначає обов'язок урахування періоду тримання під вартою раніше в разі повторного взяття особи під варту у тому самому провадженні [4]. Наведене дозволяє зробити висновок, що процесуальний закон містить достатньо чітку регламентацію меж втручання у право особи на свободу під час досудового розслідування.

Отже, можемо стверджувати, що чинний КПК України вдосконалив механізми, якими урегульовано законне обмеження права особи на свободу та особисту недоторканість, однак

в процесі правозастосування стає зрозуміло, що не всі проблеми, які існували раніше, є вирішеними сьогодні.

Як ми вже визначили, для стадії досудового розслідування, граничні процесуальні строки позбавлення особи свободи мають в достатній мірі чітко визначені часові межі, що не можна сказати про стадії судового провадження. Адже для судового розгляду максимальні строки тримання під вартою не визначені взагалі і можуть бути продовженими необмежену кількість разів (деякі провадження тривають роками). Оцінюючи таке твердження в сукупності з принципом презумпції невинуватості (особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду (ст. 62 Конституції України) [1] з твердженням викладеним і у рішенні Конституційного суду України, що за правовою природою запобіжні заходи до підозрюваного, обвинуваченого не є кримінальним покаранням (Рішення КСУ від 8 липня 2003 року № 14-рп/2003 у справі № 1-23/2003) [5], очевидним є ризик порушення права особи на свободу та особисту недоторканість, адже особа яка вважається невинуватою, а її вину можливо не буде доведено, буде роками перебувати в місцях несвободи. Яскравим прикладом такої ситуації є рішення ЄСПЛ у справі «Нечай проти України» у якому суд дійшов висновку, що кримінальне провадження щодо заявника розпочалося 27 лютого 2004 року та закінчилося 14 червня 2017 року; таким чином, тривало дванадцять з половиною років у трьох інстанціях після виключення періоду з 21 червня 2004 року по 04 квітня 2005 року і весь визначений період заявник утримувався під вартою [6], а в кінцевому результаті справу було закрито за недоведеністю його вини. У справі «Комар та інші проти України» заявник О.І. Комар утримувався під вартою більше 4 років, О.О. Мельник більше восьми з половиною років [7]. Перелік справ у яких ЄСПЛ констатував порушення п. 3 ст. 5 Конвенції не є вичерпним, що свідчить про системний характер порушення права на свободу та особисту недоторканість.

В черговий раз увагу держави до проблеми тривалості судового розгляду в цілому та строків тримання під вартою під час такого розгляду зокрема, привернули трагічні події 5 липня 2023 року в Шевченківському районному суді м. Києва. Обвинувачуваний, провадження відносно якого тривало 8 років, протягом яких він перебував під вартою, перебуваючи у приміщенні суду, намагався захопити у заручники конвоїрів, поранивши двох осіб здійснив підрив в результаті якого загинув [8].

Зараз до Верховної Ради України поданий законопроект № 9551 від 01.08.2023 р. про внесення зміни до частини третьої статті 197 Кримінального процесуального кодексу України щодо забезпечення дотримання розумних строків тримання під вартою під час судового провадження. У якому запропоновано доповнити ч. 3 ст. 197 КПК України наступним: «Сукупний строк тримання під вартою під час судового провадження не повинен перевищувати: 1) дванадцяти місяців – у кримінальному провадженні щодо нетяжких злочинів; 2) двадцяти чотирьох місяців – у кримінальному провадженні щодо тяжких злочинів; 3) сорока восьми місяців – у кримінальному провадженні щодо особливо тяжких злочинів» [9].

Аналізуючи доцільність впровадження наведених змін до процесуального закону нами проведено анкетування представників різних юридичних професій (судді, прокурори, адвокати, науковці, представники інших юридичних професій) щодо їх ставлення до вказаної законодавчої ініціативи та умов за яких вона може бути впроваджена. Відповіді респондентів з питань дотримання засади розумного строку у разі обрання обвинуваченому на час судового розгляду запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, залежно від сфери юридичної діяльності, розділилися. Судді та прокурори у більшості випадків висловилися, що строк тримання під вартою під час судового розгляду завжди є необхідним та достатнім (судді 54,1%, прокурори 77,8%), в свою чергу адвокати притрималися іншої думки, що такий строк завжди або у більшості випадків є таким, що не відповідає п. 3 ст. 5 Конвенції – 71,1%. Думки науковців та представників інших юридичних професій розділилися приблизно порівну.

Очікуваною стали результати опитування адвокатів щодо впровадження змін до законодавства в частині обмеження максимальних строків тримання під вартою під час судового розгляду – «за» висловилися 78,8%, науковці та представники інших юридичних професій також сприйняли такі зміни до законодавства позитивно (64,7% та 58,3% відповідно). Враховуючи відповіді на попереднє питання прогнозованою стала думка прокурорів, які висловилися «проти» впровадження таких змін – 70,8%. У своєму ставленні до змін у законодавство судді, незважаючи на попередні відповіді, майже у 40% схвально ставляться до їх впровадження.

Однак впровадження зазначених змін до законодавства не можливе без оцінки ризиків та дослідження першопричин наслідком яких є тримання обвинувачених під вартою за межами розумного строку.

В першу чергу такою умовою є надмірна тривалість судового розгляду кримінального провадження, адже, зазвичай, якщо судом обрано запобіжний захід пов'язаний з позбавленням особи свободи, а ризики визнанні достатніми для його обрання продовжують існувати, такий запобіжний захід періодично буде продовжуватись на весь період судового розгляду.

Тому респондентам пропонувалось висловити думку, щодо причин, які зумовлюють надміру тривалий судовий розгляд. Значна частина опитаних (64%) погодилися з думкою, що однією з основних причин такого надміру тривалого судового розгляду є зловживання учасниками кримінального провадження своїми процесуальними правами, дехто окремо висловився про відсутність належних механізмів протидії такому зловживанню.

З власного практичного досвіду автор може зазначити, що до зловживань процесуальними правами учасники кримінального провадження вдаються з метою затягування судового розгляду. Такі зловживання знаходять свій вираз у неявці в судові засідання, поданні необґрунтованих клопотань та відводів, розгляд яких може спричинити відкладення судового засідання тощо. Необхідно зауважити, що законодавець намагається знайти шляхи, які спрямовані на вирішення проблеми зловживання процесуальними правами. До законодавчого органу подано законопроект № 10100 від 29.09.2023 року, яким запропоновано внести зміни до ч. 1 ст. 324 КПК України визначивши підставою відкладення розгляду неявку усіх захисників обвинуваченого [10]. Однак питання вирішення багатьох інших проявів зловживання правом залишаються дискусійними. Зауважимо, що в окремих випадках суд наділений важелями процесуального впливу, щоб протидіяти таким зловживанням (наприклад, примусовий привід свідків, накладення грошових стягнень на свідків, потерпілих, залишення без розгляду повторно заявленого відводу), однак для використання таких важелів, у більшості випадків, необхідним є відкладення судового розгляду (для приводу свідка, повторного виклику учасника тощо) [11, с. 261–262].

Серед інших, вагомих причин судової тяганини респондентами названо дефіцит кадрів у судовій системі та надмірна завантаженість судів (58,8% опитаних). Особливо це стосується судів у великих містах. Сьогодні вказана проблема також вирішується, однак темпи її вирішення повільні.

Резюмуючи викладене необхідно зауважити, що надмірне втручання у право особи на свободу та особисту недоторканість не може бути виправданим неможливістю держави забезпечити розгляд кримінального провадження впродовж

розумного строку. Але існує ризик, що у разі впровадження змін до законодавства та обмеження максимального строку тримання під вартою під час судового розгляду звільненню підлягатимуть особи відносно яких продовжують існувати визначені ст. 177 КПК України ризики (особливо це актуально в контексті умисних злочинів проти життя та здоров'я).

75,6% респондентів висловили свою думку проти впровадження змін до процесуального закону до усунення першопричин надміру тривалих судових розглядів. Указаний відсоток є високим як серед суддів та прокурорів (78,4%, 88,9% відповідно), так і серед адвокатів, науковців та представників інших юридичних професій (55,3%, 88,2%, 83,3% відповідно). Узагальнюючи результати дослідження, можемо стверджувати, що більша частина опитаних представників юридичної професії, погоджується з доцільністю впровадження змін до кримінального процесуального закону, якими необхідно визначити максимальні сукупні терміни тримання під вартою під час судового розгляду, однак вважають, що впровадження таких обмежень слід вирішувати в комплексі з причинами, які зумовлюють тривалі строки розгляду кримінальних проваджень. Вирішення останніх вважають першочерговими.

Висновки. У підсумку можемо констатувати, що процесуальні строки є важливим елементом у системі гарантій прав та свобод особи, зокрема права на свободу та особисту недоторканість. Ними регламентуються легітимні межі втручання у таке право, унормована процедура обрання запобіжного заходу. Однак, в процесі правозастосування, очевидним є, що їх регламентація не в усіх випадках є достатньо чіткою. Наслідком наявних прогалин у законодавстві є порушення права особи на свободу та особисту недоторканість, що неодноразово визнавалось у рішеннях ЄСПЛ, щодо порушення п.3 ст.5 Конвенції. Сьогодні, суб'єкти законодавчої ініціативи пропонують шляхи усунення існуючих прогалин у законодавстві, спрямовані на мінімізацію втручання у гарантовані Конституцією права особи. Серед таких шляхів, досліджений нами законопроект, яким запропоновано зміни до ст. 197 КПК України в частині встановлення максимальних меж тримання під вартою під час судового розгляду. Однак, його обговорення породжує багато дискусій серед правників. Одні вважають, що без усунення першопричин судової тяганини внесення запропонованих змін до закону неможливе, інші, що усунення таких причин нівелює необхідність внесення запропонованих змін. Треті притримуються думки, що надмірне втручання у права особи не може бути виправданим неможливістю держави забезпечити розгляд кримінального провадження у розумний строк.

Погляд кожного є доречним та заслуговує на увагу. Однак погодимось з думкою більшості опитаних респондентів, що до вирішення проблеми надмірних термінів тримання під вартою слід підходити дуже обережно, з урахуванням всіх можливих ризиків, та вирішувати в комплексі з причинами судової тяганини.

Запровадження зазначених змін до закону, без створення дієвих механізмів запобігання зловживанню процесуальними правами, створить додатковий простір для таких зловживань, що в свою чергу може спонукати недобросовісних учасників кримінального провадження до них вдаватися (як приклад, затягувати судовий розгляд маючи на меті домогтися звільнення обвинуваченого з під варти). А без вирішення проблеми надмірного та нерівномірного навантаження на судову систему (через брак кадрів у багатьох судах), існує небезпека звільнення з під варти осіб відносно яких продовжують існувати ризики визначені ст. 177 КПК України.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.
3. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права від 16.12.1966 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043#Text.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
5. Рішення Конституційного Суду України N 14-рп/2003 від 08 липня 2003 року у справі № 1-23/2003. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v014p710-03#Text>.
6. Рішення ЄСПЛ від 01 липня 2021 року у справі «Нечай проти України», заява № 15360/10. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_g36#Text.
7. Рішення ЄСПЛ від 22 червня 2023 року у справі «Комар проти України», заява № 68786/14. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/rus/?i=001-226291>;
8. Заява Ради суддів України щодо події у Шевченківському районному суді міста Києва. Судова влада України. 06.07.2023 рік. URL: <https://court.gov.ua/press/general/1447257/>.
9. Проект Закону про внесення зміни до частини третьої статті 197 Кримінального процесуального кодексу України щодо забезпечення дотримання розумних строків тримання під вартою під час судового провадження № 9551 від 01.08.2023 року. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1912436>.
10. Проект Закону про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо забезпечення ефективності здійснення кримінального провадження та притягнення до відповідальності за корупційні злочини № 10100 від 29.08.2023 року URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/2001948>.
11. Кулебякін В.О. Часові межі тримання під вартою як гарантія права на свободу та особисту недоторканість. Кримінальне процесуальне право

на сучасному етапі розвитку України: матеріали круглого столу, присвяч. 40-річчю кафедри кримінального процесу (Київ, 27 жовтня 2023 р.). Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2023. – 360 с.

Анотація

Кулебякін В. О. Строки тримання під вартою під час судового розгляду – гарантія права на свободу та особисту недоторканість. – Стаття.

У статті автором досліджено доцільність впровадження максимальних строків тримання під вартою під час судового розгляду, як елементу гарантії конституційного права на свободу та особисту недоторканість, оцінка ризиків такого впровадження. Проаналізовано причини наслідком яких є тримання під вартою за межами категорії розумного строку.

Проаналізовано теоретичні та практичні проблеми дотримання засади розумного строку тримання обвинуваченого під вартою під час судового розгляду, проаналізовано зміст змін до кримінального процесуального закону, які запропоновано у законопроекті № 9551 від 01.08.2023 р. про внесення зміни до частини третьої статті 197 Кримінального процесуального кодексу України щодо забезпечення дотримання розумних строків тримання під вартою під час судового провадження, а також досліджено основні причини, наслідком яких є надміру тривалі строки розгляду кримінального провадження у суді, які є безпосередньо пов'язаними з строками тримання обвинуваченого під вартою.

Актуальність теми дослідження пов'язана з тим, що Європейський суд по правам людини неодноразово у рішеннях констатував порушення п. 3 ст. 5 Європейської конвенції, а також з подіями, які мали місце в Шевченківському районному суді м. Києва 5 липня 2023 року коли обвинувачуваний, який вісім років тримався під вартою, намагаючись захопити у заручники конвоїрів поранив двох спецпризначенців та здійснивши підлив загинув у приміщенні суду. Як наслідок цих подій на розгляд до Верховної Ради України внесений названий законопроект.

Це дослідження проведено також із використанням теоретичного аналізу даних здобутих шляхом проведення анкетування до якого були залучені 131 респонденти із різних сфер юридичної діяльності (судді, прокурори, адвокати, науковці, представники інших юридичних професій) з усієї України, яким запропоновано висловити думку, щодо доцільності впровадження обмеження строків тримання під вартою у період судового розгляду. А також з'ясовано думку, щодо причин які зумовлюють надміру тривалий судовий розгляд, визначено ставлення учасників дослідження щодо доцільності впровадження зазначених змін до закону без вирішення причин якими обумовлено розгляд кримінального провадження у строк який не можна охарактеризувати як розумний.

У результаті дослідження сформульовано висновки про те, що в умовах сучасної системи кримінального процесу України, обмеження строків тримання під вартою під час судового розгляду можливе, однак таке запровадження необхідно вирішувати в комплексі із усуненням першопричин, які зумовлюють розгляд кримінального провадження поза межами розумного строку.

Практичний рівень дослідження нормативного регулювання строків тримання під вартою під час судового розгляду, що здійснений автором, включає в себе питання оцінки чинного кримінального процесуального законодавства в контексті меж легі-

тимного втручання у гарантоване статтею 29 Конституції України право особи на свободу та особисту недоторканість, що є необхідним для дотримання балансу між гарантованими правами обвинуваченого та забезпеченням його належної процесуальної поведінки, яка безпосередньо впливає на тривалість судового провадження та є одним з елементів його ефективності.

Ключові слова: кримінальний процес, процесуальні строки, тримання під вартою, засади кримінального провадження, колізії та прогалини кримінального процесуального законодавства.

Summary

Kulebyakin V. O. Terms of detention in custody during court proceedings – a guarantee of the right to liberty and security of person. – Article.

In the article, the author examines the feasibility of introducing maximum terms of detention during court proceedings as an element of the guarantee of the constitutional right to liberty and security of person, and assesses the risks of such introduction. The author analyzes the reasons which result in detention beyond the category of a reasonable period of time.

The author analyzes the theoretical and practical problems of compliance with the principle of a reasonable period of detention of the accused during the trial, analyzes the content of amendments to the criminal procedure law proposed in the draft law No. 9551 of 01.08.2023 on amendments to part three of Article 197 of the Criminal Procedure Code of Ukraine to ensure compliance with reasonable periods of detention during court proceedings, and also investigates the main reasons that result in excessively long periods of consideration of criminal cases.

The relevance of the research topic is related to the fact that the European Court of Human Rights has repeatedly stated in its judgments that there has been a violation of paragraph 3 of Article 5 of the European Convention, as well as to the events that took place in the Shevchenkivskiy District Court of Kyiv on July 5, 2023, when the accused, who had been in custody for eight years, tried to take the guards hostage, wounded two special forces officers and died in the courtroom. As a result of these events, the above-mentioned draft law was submitted to the Verkhovna Rada of Ukraine for consideration.

This research was also conducted using theoretical analysis of data obtained through a survey involving 131 respondents from various areas of legal activity (judges, prosecutors, attorneys, scholars, representatives of other legal professions) from all over Ukraine, who were asked to express their opinion on the advisability of limiting the period of detention during the trial. The author also found out the opinion on the reasons for excessively long court proceedings, and determined the attitude of the study participants to the expediency of introducing these amendments to the law without resolving the reasons for considering criminal proceedings within a period that cannot be characterized as reasonable.

As a result of the study, the author concludes that under the current system of criminal procedure in Ukraine, limitation of the period of detention during the trial is possible, but such an introduction should be addressed in conjunction with the elimination of the root causes which cause criminal proceedings to be considered beyond a reasonable time.

The practical level of the author's study of the statutory regulation of the terms of detention in

custody during the trial includes the issue of assessing the current criminal procedure legislation in the context of the limits of legitimate interference with the right to liberty and security of person guaranteed by Article 29 of the Constitution of Ukraine, which is necessary to maintain the balance between the guaranteed rights

of the accused and ensuring his/her due procedural behavior, which directly affects the duration of the trial and is

Key words: criminal procedure, procedural time limits, detention, principles of criminal proceedings, conflicts and gaps in criminal procedure legislation.